RĂSFOIND ALBUMUL DE AMINTIRI AL LUI LUCIAN POPESCU

In seara de 23 septembrie 1931, un puștan în pantaloni scurți, cu nasul cîrn și genunchii juliți, fugise de acasă pe fereastră, înfruntînd împotrivirea tatălui și decis să suporte cu fruntea sus, eventualele... represalii.

Motivul care îl determinase să întreprindă această curajoasă evadare era, pare-se, foarte serios: în acea seară „idolul" său, Lucian Popescu, urma să atace pe ringul de la Arenele Romane titlul de campion european la categoria „cocoș", după ce, cu un an în urmă, tot el, smulsese din mîinile lui Kid Oliva supremația continentală a „mușteior". Dar și în seara aceea, ca și-n multe alte seri de box la Arenele Romane, puștanul avea să rămînă tot pe la porți. Cerberii erau neînduplecați. Nu-i mai rămînea, deci, altceva de făcut puștanului decît să ofteze și să încerce să lupte cu temeritate pentru un „loc de favoare" pe craca unui copac din apropiere, și ea destul de solicitată de pretendenți mai vîrstnici obișnuiți să-și impună autoritatea cu ajutorul unei colecții de înjurături sau, eventual, chiar cu cîțiva pumni bine plasați...

...Astfel se face că în acea seară memorabilă pentru boxul românesc puștanul cu nasul cîrn și genunchii juliți n-a apucat, decît tîrziu de tot, să vadă din vîrful copacului o mulțime înnebunită de entuziasm purtînd pe brațe, în triumf, un tînăr, cu fața negricioasă și dinți albi, care saluta, exlenuat dar fericit, ridicînd mănușile de box deasupra capului...

Și, iată, revăd după ani și ani în fața mea, pe idolul de altădată. Trăsăturile îi sînt mai aspre, mai pline, iar părul său, negru ca smoala odinioară, a fost împresurat și copleșit de nelipsita brumă a anilor...

I-am povestit odiseea mea din acea seară și Lucian Popescu rîde acum încetișor călătorind și el cu gîndurile mult în urmă. Trage un fum din țigară și privește melancolic pe geam. S-a înserat de mult și Dîmbovița cătătorește leneșă prin fața casei, sub sclipirile luminilor ce s-au aprins.

— Au trecut atîția ani de atunci, povestește el molcom. Uneori mă încearcă un amarnic regret că nu mai sînt încă o dată tînăr, să mai pun mănușile în mîini și să mă lupt în ring... Atîtea întîmplări s-au perindat de atunci, în cariera mea de boxer...

— Să răsfoim, dacă ești de acord, prin filele acestui album, propun eu. Zărisem pe măsuța de mahon negru un album masiv și bănuiam că el ascunde toate amintirile sale de boxer. Fostul campion european îmi satisface dorința și deschide albumul larg:

— Iată-l pe „începătorul" Lucian Popescu, zîmbește el. Aveam pe atunci 15 ani. Privește ce uitătură fioroasă și ce mănuși impresionante...

Rîdem amîndoi. Tînerelul, fragil ca o trestie, din fotografie, aruncă parcă o sfidare întregii pleiade de boxeri din acea vreme...

— Și, iată o amintire de la primul meu meci internațional cu germanul Hermanson. Aveam pe atunci 17 ani și numai 44 kg. Am cîștigat la puncte, fără prea mari emoții. De altfel, trebuie să-ți mărturisesc că, deși tînăr, m-am așternut cu multă seriozitate pe muncă. Trebuia neapărat să ajung la țelul propus: să fiu un boxer de clasă. Munceam cu răbdare și migală, cu o teribilă ambiție. Nu știam gustul alcoolului, duceam o viață foarte cumpătată și mă culcam, cum se spune, o dată cu găinile. Boxul e un sport foarte dur, foarte pretențios și trebuie să renunți la multe plăceri dacă vrei să faci treabă ca lumea... să ajungi departe...

— D-ta ai ajuns destul de departe, remarc eu. Privirea mea făcuse popas pe o imagine dintr-un meci memorabil. Lucian Popescu privește și el poza și explică, puțin cam emoționat:

— 18 ani jumătate, aveam atunci, la 7 iunie 1930, cînd am atacat primul titlu european. Face o pauză ca și cum ar vrea să-și adune toate gîndurile în mănunchi și continuă: Kid Oliva era campionul Europei. El îl bătuse pe Eugene Huat și trebuia să lupte cu americanul Frankie Genarro pentru titlul mondial la „mușcă". Meciul de la București, cu mine, îl socotea un simplu „antrenament". Revăd ca și acum parcă, seara aceea de neuitat de la Romcomit. Fusese înregistrată o asistență record: 5.000 de spectatori (la fotbal, la meciuri „tari", nu veneau mai mulți de 3.000). Kid Oliva era mai rutinat ca mine și timp de șase reprize m-a dominat ușor... Lucra în viteză și utiliza loviturile laterale, caracteristice școlii franceze. Dar nici direct meu de stînga nu sta în rezervă... In repriza a VI-a un upercut de dreapta i-a „șters" bărbia. In acel moment Kid Oliva era la podea iar toată arena în... picioare! Oliva s-a ridicat la „6" dar nu i-am dat răgaz să se dezmeticească. L-am presat iarăși și l-am retrimis la podea. Dar Kid Oliva se dovedea extraordinar de rezistent. Cu o tenacitate care m-a uimit, el s-a mai sculat de încă patru ori de la podea, rezistînd pînă în repriza a 10-a, cînd arbitrul a pus capăt luptei și m-a declarat învingător. Nu pot descrie în cuvinte entuziasmul spectatorilor... Seara se sărbătorea prin restaurante victoria mea. S-a dat și un banchet în cinstea mea, dar sărbătoritul era acasă de mult și... dormea.

Răsfoiam mai departe prin album. Degetul lui Lucian Popescu s-a oprit pe o altă tăietură de ziar:

— Iată-l pe Carlos Flix... 23 septembrie 1931... O altă seară de neuitat din viața mea. Campionul Europei la „cocoș", Carlos Flix și-a pus titlul în joc la Arenele Romane. L-am depășit clar la puncte și în repriza 13-a l-am trimis la podea pentru cîteva secunde... Titlul mi l-a luat, șase luni mai tîrziu, Bernasconi la Milano.

Cu gîndul aruncat undeva departe peste ani, omul acesta cu părul argintiat, tace cîteva minute.

— Te rog să mă scuzi, continuă el... Mă gîndeam însă la cariera mea, la greșelile mele și la greutățile boxerilor din acea vreme. Cu siguranță că bine îndrumat, atent pregătit, aș fi ajuns la titlul mondial. Dar cine știa „meserie" la ora aceea? Cine se preocupă oare cu atenție de noi? Cine să ne dea sfaturi? Tot ce învățam, „prindeam" din zbor de pe la străini. Nu exista o școală a boxului cum există azi, nu știa nimeni nimic de dozarea efortului sau de o pregătire metodică a pugilistului. Poate dacă nu m-aș fi aruncat atît de tînăr în vîltoarea luptelor grele, internaționale, poate, zic, aș fi ajuns mult mai departe. Dar, nu uita. La 17 ani boxam 12 reprize, iar la 18 ani, 15. După meciul cu Bernasconi, am cunoscut o perioadă de șapte ani cam confuză. Eram puțin descurajat și mă afectau mai ales comentariile „specialiștilor" din acea vreme care proclamau că „Popescu e terminat...". Curînd, însă, vechea mea ambiție și putere de muncă aveau să-și spună iarăși cuvîntul. La 31 iunie 1939 am asaltat titlul european la pană, deținut de belgianul Phil Dolhelm. L-am întrecut clar la puncte.

Mai tîrziu, aveam să cedez titlul la Viena în fața lui Ernst Weiss. „Cedez" e un termen politicos căci în realitate, titlul mi-a fost furat de o manieră grosolană. Era pe vremea faimoasei axe Roma—Berlin și ca arbitru „neutru" a fost desemnat italianul Pasamonti. L-am bătut pe Weiss, fără exagerare, 13 din cele 15 reprize, dar la sfîrșit, Pasamonti l-a proclamat pe german învingător... S-a stîrnit un vacarm teribil. O spectatoare a sărit cu umbrela să-i bată pe Pasamonti iar crainicul nostru de radio a avut atunci o atitudine curajoasă, condamnînd în termeni aspri această decizie scandaloasă. Era vremea cînd hitlerismul se cuibărise și în țara noastră și chiar guvernele ascultau ordinele Berlinului...

Dar cîte amintiri nu păstrează închise în filele ei această carte larg deschisă peste anii de glorie ai unui mare sportiv romîn... Acum, Lucian Popescu își regăsește elanul tinerefii în sala de antrenament Progresul, de unde, an de an, își iau zborul, cum obișnuiește el să spună, „vulturași" lui curajoși și îndemînatici. La focul experienței și priceperii sale s-au călit valori incontestabile din boxul nostru: Emil Cismaș, Mihai Trancă, Mihai Stoian, Petre Zaharia, Matei Godeanu, D. Prunoiu și mulți alții...

Acum, „pasiunea nr. 1" a antrenorului Lucian Popescu este tînărul Marin Ion, „dădăcit" cu cea mai mare grijă, zi de zi, nu numai în ce privește antrenamentele dar și învățătura și comportarea în societate... Ochiul antrenorului veghează cu istețimea cunoscătorului și dragoste de părinte... neîncetat.

Căci așa sînt antrenorii noștri. Atunci cînd vîrsta înaintată le comandă „stop" silindu-i să coboare treptele ringului și să pună mănușile de box în cui, ei se retrag acolo, în colțul „careului fermecat" și cu inima palpitînd de grijă își trimit cu un îndemn pe buze, elevii la luptă, văzînd întruchipată în ei, falnica și vestita lor tinerețe...

GEORGE MIHALACHE

SIMPOZION

S.R.S.C. organizează miercuri 2 octombrie, ora 18, în sala din str. G. G. Asan nr. 3, (clădirea Sfatului Popular) un simpozion în legătură cu a X-a ediție jubiliară a Campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. Vor vorbi Maria Diți, campioană a R. P. R., Romeo Vilara, ziarist și V. Dumitrescu, antrenor de atletism.

Intîlnirea alpiniștilor români cu cei bulgari și iugoslavi

Cu puțină vreme în urmă, alpiniștii români au primit vizita alpiniștilor din Republica Populară Bulgaria cu care s-au întrecut în cadrul „Cupei Prieteniei". Cu această ocazie au sosit ca observatori la invitația Comitetului pentru Cultură Fizică și Sport și doi reprezentanți ai alpiniștilor din R.P.F. Iugoslavia.

13 zile cît au stat oaspeții la noi ei și-au măsurat puterile pe cele mai dificile trasee din uriașul perete al Văii Albe. Programul bogat al întîlnirii internaționale de alpinism a fost stingherit însă, în parte, de vremea nefavorabilă. Totuși, credincioși vechiului dicton alpin: „Muntele este frumos pe orice vreme", alpiniștii și-au desfășurat activitatea, adăugind la lupta cu înălțimile și lupta cu intemperiile.

Făcînd un bilanț — sumar — al acestei întîlniri, desprindem o serie de învățăminte valoroase, care vor da posibilitatea unei mai juste orientări în practicarea alpinismului la noi.

In primele zile oaspeții au făcut cîteva escalade de acomodare în peretele Horoabei. Cu această ocazie ei au demonstrat o înaltă tehnică de cățărătură. Manevrele de corzi și stilul de cățărat practicat de sportivii bulgari, ne îndreptățesc să credem că ei sînt capabili de a urca orice traseu din țara noastră.

Ziua de 9 septembrie, ziua eliberării poporului bulgar de sub jugul fascist, a fost sărbătorită cu mare fast la cabana Babele. Cu această ocazie alpiniștii români au urcat în premieră două trasee de mare dificultate, care au fost denumite traseul „9 Septembrie" și „Traseul prieteniei

Echipa secundă a Romîniei (nr. de concurs 1) compusă din **Tudor Hurbean** (cap de coardă), **Gartner Valentin** și **Nicolae Jitaru** — secunzi, a escaladat traseul „9 Septembrie" în 3h 0'17", bătînd pe traseu 25 pitoane și pierzînd 1 piton din inventar. Prima echipă a Bulgariei (nr. de concurs 2) compusă din **Anghel Petrov** (cap de coardă), **Hristo Popov** și **Ivan Borisov** — secunzi a urcat același traseu în 2h37'07" și nu a bătut nici un piton

La ora 16,50 a intrat în concurs prima echipă a R.P.R. alcătuită din **Matei Schenn** (cap de coardă), **Ladislau Caracsony** și **Aurel Irimia** — secunzi. După 5 minute de la plecare, capul de coardă cade și echipa este silită să abandoneze. Analizînd cauzele acestui accident se constată că vina o are antrenorul **Emilian Cristea**, care a susținut cu energie ca echipa să intre în traseu, deși ora era înaintată. Adăugăm că atît echipierii cît și medicul ceruseră să se amîne concursul pentru a doua zi.

Evenimentele întîmplate au determinat comisia de organizare să declare echipa Bulgariei cîștigătoare a concursului, fără ca să se mai dispute și celelalte trasee.

Partea a doua a întîlnirii (tabăra propriu-zisă) s-a desfășurat în Valea Albă, alpiniștii fiind campați cu corturile sub peretele sudic al muntelui Coștila. Dacă prima parte a întîlnirii (concursul) nu a satisfăcut deplin pe alpiniștii străini, ei arătînd — în general — o opoziție în

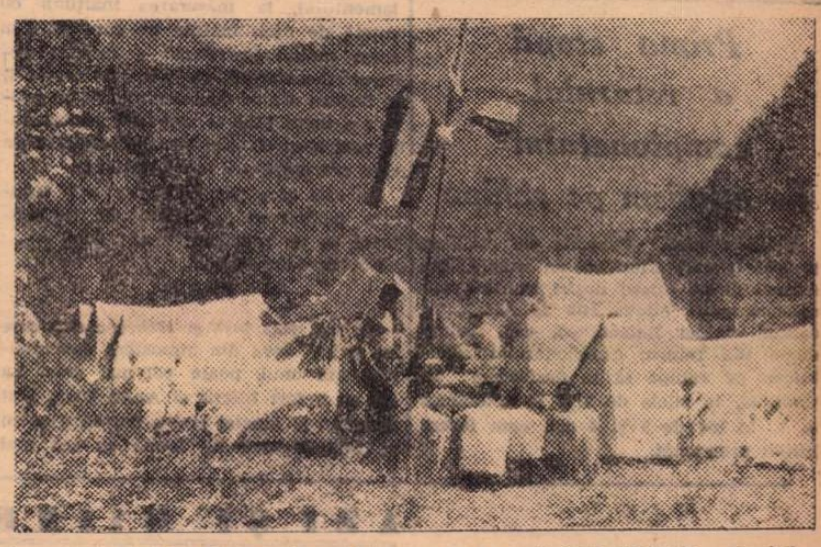

Aspect din tabăra internațională la care au participat alpiniști români, bulgari și iugoslavi

(Foto: EM. CRISTEA)

romîno-iugoslave", în amintirea primului contact oficial dintre alpiniștii români, bulgari și iugoslavi. Situate în apropiere de Blidul Uriașilor (masivul Bucegi), traseele se înscriu în rîndul turelor alpine de mare dificultate (gradul V) și au constituit un sever examen pentru cățărătorii noștri.

Concursul pentru „Cupa Prieteniei" a început în ziua de 10 septembrie pe un timp nefavorabil. In urma tragerii la sorți, echipele noastre au primit numerele 1 și 3 iar cele bulgare — 2 și 4.

legătură cu competiția în alpinism, cea de a doua parte a reușit să lămurească situația. La 13 septembrie s-au făcut escalade în traseele de mare dificultate din peretele Văii Albe, oaspeților dîndu-li-se întîietatea la intrarea în trasee. O coardă compusă din **Anghel Petrov** și **Encio Petkov** (R.P.B.) a escaladat traseul „Elfimie Croitoru" în 5h30', iar echipa **Tudor Hurbean, Ladislau Caracsony** (R.P.R.), a ieșit la creastă în 2h30'. A doua coardă a alpiniștilor bulgari alcătuită din **Nikola Kolcev** și **Peter Statkov**, după numeroase tentative a coborît din traseul „Fisura Roșie", neputînd să-l escaladeze.

In aceeași zi, o echipă compusă din arbitrii **C. Chiciorea** și **Mihai Ion** a escaladat dificila „Fisură Albastră" în 6 ore, iar altă coardă compusă din **Nicolae Jitaru, Stan Florin** și **Pompiliu Rădulescu** a urcat „Pintenul" din Valea Albă în 7 ore. A doua zi, la 14 septembrie, **Encio Petkov** (R.P.B.), în compania romînilor **Matei Schenn** și **Pompiliu Rădulescu** a realizat traseul „Lespezile" din peretele Văii Albe, în timp ce o coardă compusă din antrenorul **Mircea Crăciunescu** și **Norbert Hiemesch** a condus în aceeași zi pe cei doi observatori iugoslavi în Albișoara Crucii Caraiman.

Acesta ar fi bilanțul întîlnirii prietenești dintre alpiniștii romîni și bulgari, din care rezultă următoarele concluzii: 1. Lotul reprezentativ al țării noastre nu a dat randamentul scontat și 2. se observă că alpiniștii din străinătate nu agreează caracterul competițional în alpinism.

Dar asupra problemei cronometrului în alpinism, vom mai reveni cu altă ocazie.

EMILIAN CRISTEA
maestru al sportului
MIRCEA TUDORAN

La început de nou an universitar...

Pentru tineretul studios din învățămîntul superior, zilele de vacanță au luat sfîrșit... Astăzi, în toate centrele universitare din țară se va da... startul într-un nou an de învățătură, pe care fiecare și-l dorește cît mai bogat în roade.

Evenimentul, cum e și firesc, a preocupat îndeaproape atît pe profesori — dornici să împărtășească discipolilor lor, cunoștințele necesare formării unor intelectuali bine pregătiți, cît și pe studenți — hotăriți să debuteze în noul an numai cu note bune. Și, este de dorit ca, față de condițiile create de regimul democrat-popular studențimii noastre, rezultatele să fie într-adevăr concludente.

In noul an universitar, pe lîngă o susținută activitate legată de studiul propriu-zis, pe studenți îi așteaptă și o multilaterală activitate sportivă. **In baza ultimelor măsuri preconizate** de ministerul de resort, educației fizice în institute și facultăți i s-a creat un rol strict recreativ. Studenții vor desfășura activitatea sportivă pe grupe facultative și pe ramuri de sport, mergîndu-se pe principiul specializării în disciplina către care au mai multă predilecție. De asemenea, se tinde să se formeze echipe reprezentative la cît mai multe sporturi, nu numai pe **institute** și facultăți, ci chiar pe ani de studii.

In ce privește calendarul competițional sportiv, acesta va trebui să oglindească un spirit de colaborare efectiv între colectivul sportiv și catedra de educație fizică, pentru ca sarcinile colectivului sportiv să se realizeze prin secțiile pe ramură de sport dirijate de catedră. Din acest calendar nu vor trebui să lipsească competițiile organizate de organele sportive locale, competițiile închinate unor zile festive, campionatele universitare, precum și întîlnirl sportive în compania reprezentativelor din fabrici, unități socialiste din agricultură etc. In această privință, merită a fi relevată — și, firește, a fi urmată — inițiativa catedrei de educație fizică a Universității „C. I. Parhon" (responsabil, prof. **M. T. Ionescu**) care a și întocmit un plan special de întreceri sportive tre echipele acestei universități și acelea ale unor întreprinderi din Capitală (Uzinele 23 August, Mao Tze-dun, Electromagnetica etc.).

O atenție majoră se impune a fi acordată și îmbunătățirii bazei materiale. La acest capitol, recomandăm conducerii institutelor și facultăților să sprijine cu mai multă eficiență ca pînă acum, acțiunile de amenajare sau reamenajare a bazelor sportive studențești.

La început de nou an universitar, urăm cît mai multe succese în activitatea lor, profesorilor și studenților **din toate centrele universitare** ale patriei noastre!